

Et Mindretal (Holch og Chr. Sensen) kan ikke se bort fra den Indbending imod en Lovbestemmelse som den i § 3 omhandlede, at den kunde antages at lægge Hindringer i Veien for den fremtidige helbige Udvikling af Sygekasseinstitutionen, ligesom det ogsaa maa indrømmes, at der, naar en Sygekasse-Lov, som giver Statsunderstøttelse, gennemføres, og jo gunstigere denne Sag maatte blive for de anerkjendte Sygekasser, er mindre Trang til Lovreglen end hidtil.

Man kan derfor ikke for Tiden tiltræde Paragrafen eller Ændringsforslaget til samme, men foreslaar, at § 3 udgaar.

Udvalget billiger den i Forslagets § 4 udtalte Grundsætning, at den, der, efter at have modtaget offentlig Fattigunderstøttelse, i en vis Tid har formaaret at ernære sig og sin Familie uden Hjælp af det Offentlige, bør gjenindsættes i den fulde Nydhed af sine borgerlige Rettigheder, selv om han ikke er i Stand til at tilbagebetale det Oppebaarne. En lignende Regel havees ogsaa i forskjellige andre Landes Lovgivninger, saaledes udelukkes i England, Østerrig og det tydske Rige kun Saadanne fra Valgret til Folkerepræsentationen, der endnu nyde eller i det sidste Aar før Valget have nydt Understøttelse af det Offentlige. Den Eftergivelse af Fattigunderstøttelse, der ved nærværende Forslag under visse Betingelser søges paabudt, har man i de senere Aar i de fleste Egne af Landet i stigende Grad været tilbøielig til frivillig at tilstaa, saasnart man hos de Paagjældende kunde spore en alvorlig Stræben efter at hjælpe sig selv. Naar man alligevel ikke har ment det rigtigt at overlade denne Sag til at udvikle sig helt og holdent ad Frivillighedens Vej, er det, fordi der dog i ikke saa Kommuner — og da først og fremmest i Kjøbenhavn — kun er sporet ringe Tilbøielighed til at slaa ind paa den angivne Vej, og fordi det i det Hele skjønnes at være i Samfundets Interesse, at den Ulighed og Vilkaarlighed, der nu delvis raader i dette Forhold, afløses af saa vidt muligt faste og ensartede Regler.

Med Hensyn til Udstrækningen af det Tidrum, i hvilket den Paagjældende skal have forsynet sig selv, for at erhverve Ret til Eftergivelse, har der indenfor Udvalget gjort sig forskjellige Meninger gjældende. Flertallet af Udvalgets Medlemmer har i alt Fald ikke ønsket den nævnte Tidsgrændse udstrakt udover 2 Aar, men for at opnaa den størst mulige Samstemning mellem de forskellige Retninger indenfor Udvalget, er man enedes om at foreslaa Fristen sat til 5 Aar. Derfor taler ogsaa Henvisningen til en Analogi i den bestaaende Lovgivning, idet i Følge Lov af 29de December 1857 en af Fattigvæsenet erholdt urefunderet Understøttelse efter 5 Aars Forløb ophører at være Ægtefabshindring.

Udvalget har endvidere ment, at kun den, om hvem det ikke kan godtgjøres, at han er i Besiddelse af tilstrækkelige Midler til, uden at blotte sig og sin Familie, at tilbagebetale den oppebaarne Understøttelse, bør have Krav paa at faae denne eftergivet. For saavidt som muligt at undgaa Vilkaarlighed ved det Skjøn, som her bliver at foretage, har et Flertal (Udvalget med Undtagelse af Brockenhuus-Schack, Holch og Chr. Sensen) ikke ment det tilstrækkeligt at blive staaende ved i Almindelighed at udtale den anførte Grundsætning, men har ønsket at fastsætte en bestemt Regel, hvorefter det skal afgjøres, naar Erstatningskrav kan reises og naar ikke, og man er da, af Hensyn til de praktiske Vanffeligheder ved at fastsætte en bestemt Indtægtsgrændse, bleven staaende ved at foreslaa, at kun den, der er i Besiddelse af en saadan Formue, at han vil være i Stand til at erstatte det Oppebaarne, uden derved at udsætte sig for at miste sin økonomiske Selvstændighed, bliver erstatningspligtig. — Mindretallet stiller et Ændringsforslag.

Et Mindretal (B. Holm) indstiller principalt Forslaget til uforandret Vedtagelse, men kan subsidiært slutte sig til de af Udvalgets Flertal foreslaaede Ændringer.